HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

והוא נמכוון נמצוא בעיקרו. הלכך למטה מי' עירובו עירוב דמלי נפיק ליה חוץ לד' אמותיו כמה דבעי ולמשקליה ולייתוייה (ה) פחות מד' אמות על לחוץ ד' אמותיו ואע"ג דמשונין להו ניהליה רשות היחיד לגבי קניית עירוב להקל ולהו רש"י גמורה היא שלא יוכל להניח ממנה להן למוכן דהא להו מחיצה היכא ומאן קא משוי להו בית עירוב הוא דמשוי להו וכי מיכוון בבית דהיתרא מיכוון ולא לשוויה בית לחיסורא. למעלה מי' אין עירובו עירוב להא כי נפיק ושקליה מייתי מרמ"ש לרה"ר ולקמן פריך הא מי בעי מייתי ליה דרך עליו: **ומאי למעלה ומאי למטה.** בדבר הנוטה שוה הוא ומאי למעלה אית בית למטה לית בית ולא שייך בית לשון מעלה ומטה אלא לשון גבוה ונמוך והכי מיבעיא ליה למיתני נתנו באילן גבוה י' אין עירובו עירוב אין גבוה עשרה עירובו עירוב ומדתני מעלה ומטה משמע דזקוף ויכול להניח למעלה גגופהו או למטה בשיפולו: **דהדר זקיף.** בסוף נטייתו ומשכחת בית מעלה ומטה בזקיפתו כגון בנטייתו כולה למטה מי' דאי למעלה מי' לא משכחת בזקיפתו מעלה ומטה: **והא מי בעי מייתי ליה דרך עליו.** כי הוי חוץ לד' אמות נמי ולמעלה מי' כיון דד' אמותיו עולות עד לרקיע רה"י (ג) הרי יכול לעלות לאילן עד למעלה מעשרה וליטלו דהא כל האילן מעשרה ולמעלה רה"י ומביאתו למקום שביאתו: **כשרבים מלפפין.** על נטייתו הסוף שחוץ לד' אמותיו הנמוכה מי' דהוי רה"ר כדעולא וכי מייתי ליה למעלה מעשרה דרך חוריה של נטייה עובר בחוץ רה"ר וקיימא לן במושיט מרשות היחיד לרה"י דרך חוריה רה"ר לאילו למעלה מי' חייב לתנן בפרק חומר בקודש (שבת דף נו.) היו שתיהן בדיוטא אחת חוזרק פטור המושיט חייב שכך היתה עבודת הלויש: **עמוד ט'.** דוקא נקוט ט' כדאמר ביצילות השבת (שם ח.) דפחות מג' מרעא מיכתא היא דדכתי לה רבים מג' עד ט' לא מדכתי לה מפני גובהה ולא כתופי מכתפי עלה מפני שנמוכה לכתף הלכך לאו רה"ר היא אלא כרמלית ט' חזית לכתופי והוי רה"ר עשרה רה"י: **וזרק.** מתחילת מרבע לסוף ד': **ונח על גביו חייב.** דהויא לה עקירה ונחה מתחילת ד' לסוף ד' ברה"ר אבל אין רבים מכתפין עליו מע"ג זורק ד' אמות ברשות הרבים כיון דלא הויא הנחה ברה"ר פטור: **למעלה מעשרה אין עירובו עירוב.** וכדלקומיכמ מתניתין בנתכוון לשבות בעיקרו ונופו נוטה חוץ למרבע אמות והדר זקיף: **ואסור ליטלו.** לפילו האי דלמטה מעשרה אסור ליטלו למחר בשבת אם רצה לאוכלו משום דמשתמש באילן ולפילו הכי קני ליה עירוב בין השמשות דכיון דשמוש אילן שבות דרבנן הוא לא גזרו עליו בין השמשות ואי הוה בעי למשקליה הויא שעתא מלי שקיל. כל איסור שבת ויו"ט דהוי מדרבנן קרי שבות: **בסוף ג'.** בעיא עירובו באילן למטה משלשה סמוך לקרקע: **מופר ליטלו.** בשבת לכל למטה משלשה לפילו באילן לא גזרו עליו דהוי כלרעת אמיכתא והכי נמי תנן בפרק בתרא (דף צט.) היו שרשיו גבוהין מן הארץ ג' לא יצא עליהן: **נתנו בכלכלה כו' לפילו למעלה מעשרה עירובו עירוב.** לקמן מפרש בשאין האילן רחב ד': **ואסור ליטלו** לא גרסינן. לפי גרסינן למאי מתמה לקמן מדרבנן ואמר ליתא קא משני רבנן לעולם לא מיכוון ואדרבי לא מתמה ומשום דקיימי רבנן עליה ואמרין כל מקום שאסור ליטלו כו' לפיכך נכתב בספרים (ג) ואי גרסינן ליה טעמא משום דקסבר לדדין לפוקין: **תיובתא לפיפי.** דקאמר רבי נתנו בכלכלה עירובו עירוב ואמרי ליה רבנן הוחיל וסוף סוף אסור ליטלו בשבת משום שימוש אילן אין עירובו עירוב דגזרו על השבות בין השמשות: **ניחא קסבר רבנן לדדין.** דאילן אסורין לשבות בין השמשות